גבי יש נוחלין נמי מפרש עיקר נחלה ברישא אלא [הכא] לפרוש כינויי ברישא אלא היינו טעם ידות [ו]הואיל ואתיין ליה מדרשא חביבין ליה וליפתח בהון ברישא תנא כי מתחיל מתחיל בעיקר קרבן ולענין פירושי מפרש ידות ברישא: האומר אהא הרי זה נזיר: [ז]דלמא אהא בתענית קאמר אמר שמואל [א]כגון שהיה נזיר עובר לפניו [ב]לימא קסבר שמואל ידים שאינן מוכיחות [ג]לא הויין ידים אמרי (א) בזמן שנזיר עובר לפניו ליכא לספוקא במילתא אחרינא אבל (ב) ודאי אין הנזיר עובר לפניו אמרינן דלמא אהא בתענית קאמר ודלמא לפוטרו מן קרבנותיו קאמר [ד]דקאמר בלבו אי הכי מאי למימרא מהו דתימא בעינן פיו ולבו שוין [ה]קמ"ל: אהא נאה נזיר: ודלמא אנאה לפניו במצות [ו]כדתניא זה אלי ואנוהו (ג) [ז]אנאה לפניו במצות אעשה לפניו סוכה נאה לולב נאה ציצית נאה אכתוב לפניו ספר תורה נאה ואכרכנו בשיראין נאים אמר שמואל [ח]שתפוס בשערו ואמר אנאה נזירא מילתא דעבירה ואמרי' ליה נאה

אין

לימא קסבר שמואל ידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים. פי' דאי סבירא ליה דהויין ידים למה לי' לשמואל לאוקמי מתני' בנזיר עובר לפניו אפי' אין נזיר עובר לפניו נמי דכשאמר אהא יד מיהא הוי דטפי משמעו אקבלת נזירות דלאוי לחול לאלתר אפי' אכל ושתה כיון כל היום מחלי היום ואילך יכול להיות נזיר מקבלת תענית דאם אכל ככר לא יוכל להתענות עד למחר וליסגא דאהא משמע דאהא נזיר[2] לאלתר הלכך יד הוי ואי לא בעי שמואל ידים מוכיחות אפילו אין נזיר עובר לפניו נמי: **ה"ג** אמרי אין בזמן שהנזיר וכו'. כלומר אין ודאי שמואל סבירא ליה ידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים ובנזיר עובר לפניו ליכא לספוקי דהויין ידים מוכיחות אבל אין נזיר עובר לפניו דלמא אהא בתענית קאמר כלומר ולא הויין ידים מוכיחות: ויש ספרים דגרסי אמרי לא (ו) בזמן שאין הנזיר עובר לפניו (ז) והכי פירושו לעולם שמואל לא בעי ידים מוכיחות ובזמן שנזיר עובר לפניו ליכא לספוקי ליד מיהא הוי אין[3] נזיר עובר לפניו דלמא אהא בתענית קאמר פירוש ואפילו יד לא הוי וגירסא זו מסיק הכא דשמואל לא בעי ידים מוכיחות(ח) והתם דקאמר הרי את מקודשת אע"ג דלא אמר לי הרי היא מקודשת לו ופריך למימרא דסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים והא תנן האומר אהא הרי זה נזיר ומוקי לה שמואל בשנזיר עובר לפניו הא אין נזיר עובר לפניו לא אלמא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים ומשני התם אלא כאומר מקודשת לי אלמא מסיק התם לשמואל מהכא דידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים להכי גרסינן אמרי אין והשתא האי לימא אינו כשאר לימא שבגמרא שכן הוא עומד ודכוותה איכא לקמן (דף כט:) לימא הני תנאי כי הני תנאי ועומד כן וכדמפרש': **ודלמא** לפוטרו מקרבנותיו. המוטלין עליו להביא כשישלים נזירותו ולא נתכוון כלל לקבל עליו[5] על עצמו נזירות: **דקאמר** בלבו. להיות נזיר ומ"מ בעינא נמי דנזיר עובר לפניו דקבלה שבלב אינו כלום דגבי נזיר (ט) כתיב כי יפליא שיפרש בפיו אבל כי נזיר עובר לפניו ופירש בשפתיו אהא ובלבו חשב להיות נזיר מחשבת הלב מהניא כאילו אמר בפיו אהא נזיר כזה שעובר לפניו: (י) **מהו** דתימא בעינא פיו ולבו שוין קמ"ל. הכי גרסי' ולא גרסינן דלא בעינא דהוי משמע דלא בעינן פיו ולבו שוין וזה אינו דכל נדר בטעות לאו נדר הוא דאם נתכוון לומר מעשר ואמר תרומה או איפכא על פירות שלפניו לא אמר כלום ועוד קשה למה לי עובר[6] לפניו הא הוי נזיר כיון דחשב בלבו ולא בעינן פיו ולבו שוין אלא ה"פ מהו דתימא בעינן פיו ולבו שוין והכא כי לא הוציא בפיו אהא נזיר בפירוש אע"ג דנזיר עובר לפניו ואמר בלבו נזיר (כ) דאין זה פיו ולבו שוין קמ"ל דמחשבת הלב מגליא אדיבורו דאהא כי נזיר עובר לפניו דאהא נזיר קאמר וכהאי גוונא הוי שפיר פיו ולבו שוין: **ודלמא** אהא נאה לפניו במצות. כשאר מצות כדתני' כו' ומנלן למימר דקיבל עליו נזירות: **אמר** שמואל שתפוס בשערו. כלומר אהא נאה במצוה התלויה בשיער כגון נזירות והכא ליכא לשנויי בלא תפס בשערו ובנזיר עובר לפניו דהכא דבור שלם קאמר אהא נאה ואי לא תפס בשערו אפי' כי נזיר עובר לפניו משתמע שפיר אהא נאה בשאר מצות כמו אנזירות ולעיל נמי דפריך ודילמא אהא בתענית ליכא לשנויי בשתפס בשערו בלא נזיר עובר לפניו דלעולם משתמע שפיר אהא בתענית כי אין נזיר עובר לפניו אע"ג דתפיס בשערו והשתא אתי שפיר דמתניתין פלגינהו בתרי בבי האומר אהא הרי זה נזיר או אהא נאה אע"ג דתרוייהו ידות נינהו משום דמפרשי בתרי טעמי: **ואמאי** נאה[7] הא מילתא דעבירה היא ואמרי' ליה נאה. פירוש הנודר בנזיר עושה עבירה וקרינן ליה נאה וי"ג מלתא עבידא וכי מעשה הגון וכשר לעשות כן הא עבירה היא ומשני אפילו לר' אלעזר הקפר כו' דילמא אתי למיעבר על נזירותו לשתות ביין כי ארכו לו הימים אבל טהור לא חוטא קרי ליה וקשה דבעלמא אייתי לר' אלעזר אפילו אנזיר טהור על שם שציער עצמו מן היין קרי ליה חוטא וי"ל דטהור נמי קצת קרי ליה חוטא ומכל מקום המצוה רבה על החטא ולכך קרי ליה נאה מידי דהוה (י) אמתענה תענית חלום בשבת דיש לו מצוה לבטל החלום וקצת עבירה עשה שמתענה בשבת שהרי צריך לישב בתענית למחרת השבת לכפר על שהתענה בשבת אבל נזיר טמא רחמנא קרייה חוטא לפי שהוא סותר את נזרו וצריך לחזור לנזירותו וכבד בעיניו המעשה ותוהה על הראשונות(ל): (ו)**הריני** כזה נהי נמי דתפיס בשערו הרי נזיר.[8] יש ספרים דכתיב בהן הריני כזה לא אמר אכן טעות הוא שהרי במתני' תני בהדיא אמר הריני כזה ושמא הסופר טעה במאי דכתב בתר הכי [9] א] אמר שמואל בשנזיר כו' פי' דס"ד דאין נזיר עובר לפניו אלא דתפיס בשעריה דומיא דמתני' דלעיל אהא נאה דאוקמינן בתפיס בשעריה לחוד ולכך פריך הריני כזה לא משמע מידי דנזירות אף על גב דתפיס בשעריה ומשני שמואל הכא נמי כשנזיר עובר לפניו והשתא אין צריך לומר דתפיס בשעריה:

ממאי

וגבי יש נוחלין נמי. משום דעיקר נחלה הוא מפרש עיקר נחלה ברישא(א): **אלא** (ד) **[הכא] לפרוש כינויי ברישא אלא היינו טעמא.** דמפרש ידות ברישא דהואיל ואתיין ליה מדרשא כדאמרי' בפרקא קמא דנדרים [ג.] נזיר להזיר(ה) לעשות כינויי נזירות כנזירות וידות נזירות כנזירות: **חביבין ליה.** ותני להו ברישא. ואי אמרת כינויי נזירות נמי אתיין ליה מדרשא (ב)כדקתני עלה לעשות כנויי נזירות כנזירות הא לא הוי (ג)מדקא הדר ותני בההיא ברייתא גופא דנדרים אין לי אלא בנזירות בנדרים כו' ומקיש נדרים לנזירות מה נזירות עשה בו ידות נזירות כנזירות אף (ד)כן בנדרים ולא חשיב בהדייהו כינויי נזירות אלמא (ה)ברישא לא אתא אלא משום ידות נזירות כנזירות וכינויי נזירות אגב גררא נסבא: **וליפתח בהו ברישא.** וליתני ידות נזירות כנזירות וכל כינויי נזירות כנזירות: **תנא כי מתחיל [מתחיל] בעיקר קרבן ברישא.** כגון בכינויי נזירות שהן ענין לשון נזיר כדפרישנא לעיל(ו): **ולענין פרושי מפרש ברישא ידות.** דאתיין מדרשא. ובפ"ק דנדרים(ז) פריך הניחא למ"ד כינויין לשון אומות הן ולהכי פתח בכינויין ברישא דעיקר הן אלא למ"ד לשון שבדו להן חכמים להיות נודר בו מאי איכא למימר ליפתח בידות ברישא הואיל ואתיין מדרשא ומשני מי קתני ידות במתניתין כלל אלא חסורי מחסרא לה ותני ידות להא מלתא נמי תריך לה ואקדים נמי ותני ידות ברישא כל ידות נדרים כנדרים וכל כינויי נדרים כנדרים ולהכי מפרש ידות ברישא והדר כינויין: **האומר אהא הרי זה נזיר ואמאי דלמא אהא בתענית קאמר: לימא דקסבר שמואל ידים שאין מוכיחות** (ו). כלומר מדקא מוקים לה שמואל כגון שהיה נזיר עובר לפניו הא לאו הכי ליכא לספוקי בנזיר כלל דקסבר ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים והא איפכא שמעינן ליה בפ"ק דקידושין(ט) דאמר שמואל האומר לאשה הרי את מקודשת הרי את מאורסת הרי את לאנתו הרי זו מקודשת ואע"ג דלא אמר לי: **אמרי.** לעולם קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים (ז)כגון גבי אירוסין וקידושין כיון דמדכר שם אירוסין וקידושין הוי הוכחה במקצת והכא היינו טעמא דבעינן להיות נזיר עובר לפניו משום דאיכא למימר אהא בתענית קאמר (ח)ולא הוי הוכחה כלל דליכא למיקם עלה דמילתא אי אמר בתענית או בנזירות ולא הוי נזיר דלא נתנה נזירות אלא להפלאה(ט) עד שיפרש שנאמר (במדבר ו) כי יפליא לנדור ומתרגמינן ארי יפרש: **[דילמא וכו']**. אפי' כי נזיר עובר לפניו אמאי הוי נזיר ודילמא לפוטרו מקרבנותיו קאמר והכי משמע אהא אני במקומו להקריב קרבנותיו: הכא במאי עסקינן כגון שאמר שבלבו היה לקבל עליו נזירות: **אי הכי.** דנזיר עובר לפניו וקאמר נמי בלבו (ט) מאי למימרא פשיטא (י)אדעתא דנזיר קאמר: **בעינן שיהא פיו ולבו שוין.** דבעינן שיהא מוציא בשפתיו מה (כ)שיהרהר בלבו: **קמ"ל.** דלא בעינן ובלבד שיהא נזיר עובר לפניו הא אם אין נזיר עובר לפניו ואע"ג דאמר בלבו כיון דלא הוציא בשפתיו לא הוי מוכחא מילתא: **האומר אהא נאה הרי זה נזיר.** דמשמע (ל)הכי קאמר שיהא שערו מגודל ונאה: (מ)**נזירא מילתא דעבירה** (ה) **ואמרי' ליה נאה.** בתמיה. ואי אמר אהא נאה במילתיה דנזירות מי הויא נזירות מילתא דנוי דאמרי' לי' זיל ותיהוי נזיר והינאה:

אין

עין משפט נר מצוה

ז א מיי' פ"א מהל' נזירות הלכה ו:
ח ב מיי' פ"א מהל' נדרים הל' כג סמג לאוין רמב טוש"ע יו"ד סימן רו סעיף א:
ט ג ד מיי' פ"א מהל' נזירות הלכה ה ו:
י ה מיי' פ"ז מהל' ס"ת הלכה ד ופ"ז מהל' לולב הלכה ו סמג עשין מד ולאוין שפד טוש"ע [יו"ד סי' רעד סע' ב] א"ח סי' תרנ:
יא ו מיי' פ"א מהל' נזירות הלכה ו:

◆

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בתוס' ד"ה הריני כזה כו' ושמא הסופר טעה במאי דכתב בתר הכי עכ"ל. נ"ב כאן הס"ד ואח"כ מה"ד אמר שמואל וכו' ועי' בספר אורה מישור פירוש דברי התוס' ויסוב לפירוש רש"י ודפח"ח:

◆

מוסף רש"י

כגון שהיה נזיר עובר לפניו. דודאי אהיה אף אני כזה קאמר (קדושין ה.). וקסבר לי כיון דקאמר בלבו אעפ"י שאין נזיר עובר לפניו נמי, ואמר לי התורה כי אין נזיר עובר לפניו, הואיל ולא הוציא בשפתיו אע"ג דאמר בלבו לא הוי מוכחא מילתא, הילכך לא הוי נזיר כלל (ראה"ה נדרים ה. בשמו). **ידים שאינן מוכיחות.** בית יד אחיזת דבר שאינו מוכיח אחיזת לשון גמור (קדושין ה: ובעיי"ז גיטין פה:).

◆

פי' הרא"ש

הואיל ואתיין מדרשא חביבי' ליה אבל כנויין לא אתיין מדרשא אלא כדמפ' טעמייהו בנדרים לר"י כדאית ליה ולר"ל כדאית ליה. והתם פריך הניחא למ"ד כנויין לשון אומות הם וכו' ומשני לאו חסורי מחסרא לה תני ידות ברישא כל ידות (נזיר) [נדרים] כנדרים כל כנויי נדרים כנדרים אבל הכא לא מסתבר ליה לשנויי הכי ולשבושי תחלת המסכת וניחא ליה טפי לשנויי דתנא דמתני' מתחיל בעיקר הקרבן. והתם לא (שייך) [חש] לשנויי הכי: מתחיל בעיקר הקרבן דכנויים לשון נזירות הן לר"י דאמר לשון אומות הן ולר"ל נמי כיון שתקנו חכמים להיות נודרים בהן הוי כנדר עצמו. אבל יד לא הוי עיקר הנדר שאין במשמעות לשון נדר אלא יד בעלמא: ודלמא אהא בתענית קאמר. והיכי משוית ליה נזיר ודאי להביא קרבנותיו לעזרה כיון דאיכא למימר דלתענית נתכוון. ועוד אפי' נזיר ספק לא הוי דכיון דאיכא למימר הכי והכי הא אמרינן סתם נזירות להקל: לימא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים דאי קסבר ידים הויין אפי' אין נזיר עובר לפניו נמי. דנהי דלא הויין ידים מוכיחות מ"מ יד לנזירות הוי דטפי משמעותיה לשון נזירות מלשון תענית דאהא משמע דקאי אגופיה לשנותו לשם חדש והיינו שיהא נקרא נזיר. אבל היושב בתענית אין שמו משתנה: אמרי' בזמן שהנזיר עובר לפניו ליכא לספוקי במלתא אחרינא. כלומר לעולם קסבר ידים שאין מוכיחו' הויין ידים ובזמן שהנזיר עובר לפניו אכתי הוי ידים שאין מוכיחות ומ"מ מוכח טפי לנזיר מלתענית כיון דנזיר עובר לפניו הלכך ליכא לספוקי במלתא אחריתי כיון דמוכח טפי לנזיר. אבל אם היה הדבר שקול לזה כמו לזה הא אמרי' ספק נזיר להקל. אבל אם אין נזיר עובר לפניו דלמא אהא בתענית קאמר זה דבר שקול ולא הוי נזיר. ודילמא לפוטרו מקרבנותיו קאמר וה"ק אהא בחיובו של זה. מהו דתימא בעי' פיו ולבו שוין א). ועוד אי לא בעי' פיו למה לי נזיר עובר לפניו בלבו להודיה סגי. אלא ה"פ מהו דתימא בעי' שיפרש בפיו בהדיא קמ"ל כיון דנזיר עובר לפניו קרי ביה פיו ולבו שוין אבל אם אין נזיר עובר לפניו אפי' אמר בלבו היה כך כיון דלא מוכחא מלתא לא קרי' ביה פיו ולבו שוין. ודילמא אתנאה לפניו במצות קאמר ונזיר ודאי לא הוי ואפי' ספק כדפרשתי לעיל: אמר שמואל שתפוס בשערו. אבל נזיר עובר לפניו לא מהני אלא דוקא כשאומר אהא דאיכא לספוקי או בנזיר או בתענית דמשמע יהא גופי מתענה או נזיר. וכיון דנזיר עובר לפניו מוכח שהוא רוצה שיהיה גופו כמוהו אבל אהא נאה דאיכא לספוקי בלשון נאה אם להתנאות במצוה אין הוכחה במה שנזיר עובר לפניו כיון דאין הספק אלא בלשון נאה אבל במה שתפוס בשערו איכא הוכחה דלהתנאות בשערו קאמר ולא בעי' שיאמר בלבו היה דהוכחה גמורה הוי מה שתפוס בשערו אפי' יאמר בלבי היה לא מהני דלא מקרי פיו ולבו שוין כיון דליכא הוכחה כלל. הדא מילתא דעבירה ואמרי' לי' נאה. כלומר אסור הוא לנזיר כדאמרינן פ"ק דנדרים כנדרי רשעים נדר בנזיר ובקרבן כנדרי כשרים לא אמר כלום. ואית דגרסי הדא מילתא דעבידה דאמרי' ליה נאה. כלומר מי הוי דבר שרגילים לעשות וראוי לעשות דקרי ליה נאה:

מסורת הש"ס

א) [יבמות כ: וש"נ], ב) קדושין ה: ג) [שם ועי"ש נדרים ה:], ד) שבת קלג: ע"ש סוכה יא: מכילתא פ' בשלח, ה) [במדבר ו], ו) [ועי' תוס' ד"ה כל כינויי], ז) [דף ג.], ח) [דף ה:], ט) [לקמן לד.], י) [ברכות לא:], כ) [וע"ע תוס' ב"ק לא: ד"ה אלא שציער ותוספות תענית יא. ד"ה אמר], ל) שייך לדף ג..

◆

תורה אור השלם

1. עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: שמות טו ב

◆

נוסחת הריב"ן

א) א"נ משום דאושפו להו מילי דההיא מתני' אי מפרש מההיא דסליק ברישא משמלי ליה מאי דאמר ברישא: אלא הכא דאיטרי מילי לפרוש כנויי ברישא כו': ב) מדקתני: ג) דמדקא: ד) בנדרים כן: ה) דעיקר דרשא לא אתא כו' ותיבת ברישא ליתא: ו) לא הויין ידים: ז) (כגון גבי כו' הוכחה במקצת) ליתא בכ"י: ח) ולא אמר אהא נזיר א"כ ליכא למיקם ותיבות (ולא הוי הוכחה כלל) ליתא: ט) היה: י) לאדעתא: כ) שהרהר: ל) דהכי: מ) אמר שמואל כגון שתפס בשערו ואמר אי נאה. אהא נאה ונגדל לנזירות מי הויא כו' ותיבות (נזירא מלתא כו' נאה במלתיה) ליתא בכ"י:

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא הויין ידים אמרי אין ודאי בזמן וכו': (ב) שם אבל אין הנזיר כצ"ל ותיבת ודאי נמחק: (ג) שם ואנוהו אתנאה לפניו: (ד) רש"י ד"ה אלא התם לפרוש כינויי: (ה) ד"ה נזירא מילתא דעבירה היא ואמרינן: (ו) תוס' ד"ה ה"ג וכו' ויש ספרים דגרסי אמרי לא עובר לפניו הוויין ידים אבל בזמן: (ז) בא"ד שאין הנזיר עובר לפניו לא הוויין ידים והכי פירושו: (ח) בא"ד דשמואל לא בעי ידים מוכיחות וקשה מפ"ק דקידושין דהתם קאמר שמואל הרי את מקודשת: (ט) ד"ה ודלמא לפוטרו וכו' כתיב כי יפליא. נ"ב בפ"ג דשבועות דף כו ע"ב כתבו התוס' בדבור גמר בלבו לשמואל אף בנדר ושבועה כן הדין דצריך להוציא בשפתיו והכא דקאמר אהא לא משמע כלל לשון נזירות אם אין הנזיר עובר לפניו ולאו משום כי יפליא: (י) ד"ה ה"ג מהו דתימא בעינן פיו ולבו שוין קמ"ל ולא גרסינן דלא בעינן דהוי משמע דלא בעינן כצ"ל: (כ) בא"ד ואמר בלבו נזיר אין כצ"ל ואות ד נמחק:

◆

הגהות התוספות

1. צ"ל דאפילו. 2. תיבת נזיר נמחק. 3. צ"ל אבל אין. 4. צ"ל וכדמפרש. 5. תיבת עליו נמחק. 6. צ"ל נזיר עובר. 7. צ"ל ואמר אנאה. 8. צ"ל הריני נזיר לא אמר. ותיבות הרי נזיר נמחקות. 9. צ"ל במאי דכתב בתר הכי אמר. והוא סה"ד ואח"כ מה"ד אמר שמואל. ועי' תו"ח.

א) חסר כאן וצ"ל אין הפירוש דקמ"ל דלא בעינן דודאי בעינן ועוד אי לא בעי וכו'.